

EELK KADRINA KATARIINA KOGUDUSE HÄÄLEKANDJA

ELULÄTE

aprill 2024 nr 102

SÕNA

Kui aga Kristusest kuulutatakse, et ta on üles äratatud surnuist, kuidas siis mõned teie seast ütlevad, et surnute ülestõusmist ei ole?
1Kr 15,12

MÕTE

Elame ülestõusmisajas. Nagu on olemas näiteks adventiaeg ja jõuluaeg, nii on kirikukalendris ka ülestõusmisaja. See on periood pärast ülestõusmispuhi kuni nelipühani.

Meie usu kesmes seisab paradoks - Kõige kõrgem saab madalaks, Igavene läheb surma, surma vägi võidetakse, uus elu taastatakse inimeste jaoks. Ons seda kerge uskuda? Juba algkirikus oli sellega segadusi. Selle pärast pidigi apostel Paulus saatma kirju, milles selgitas Kristuse ristisurma ja ülestõusmise tähendust. Nii ka kirjas Korintose kogudusele, mis on meil tänapäeval aprillikuu juhtsõnaks.

PALVE

Hea Jumal! Täname, et Sa oled nõnda maailma armastanud, et oled oma Poja Jeesuse saatnud, et keegi, kes temasse usub ei hukkuks, vaid et tal oleks igavene elu.
Aamen

SUITSUPÄÄSUKESI MEENUTADES

TEOLOOGI JA MÕTLEJA JÄLGEDES - OSVALD TÄRK

Osvald Tärk sündis 1. oktoobril 1904. aastal, Hiiumaal Leisus. Tema koolitee algas Leisu algkoolis Kuriste kihelkonnas. Algkooli hoone asus vanas puumajas, oli 4 klassiline ja loodud 1919. aastal ning selle vanaladne direktor kujundas palju tulevase teoloogi mõttemaailma.

Vana koolimaja räästas pesitsesid kevadeti ja suviti suitsupääsukesed, kelle toimetamisi meeldis noorele poisile väga jälgida. Siit algkoolist sai alguse noormehe huvi ka elu suurte küsimuste vastu. Aastani 1925 jätkas ta õpinguid Läänemaa Õpetajate Seminaris ja Eesti Baptisti Jutlustajate Seminaris, mis tol ajal tegutses Keilas. Seminari aastad olid Tärkile viljakamad tema haridusteel. Noormees tundis huvi nii Vana Testamendi eksegeesi kui kreeka keele vastu. Samas luges ta palju Eesti mõttelugu, raamatuid Mihkel Veskelt, Adolf von Harnackilt ning paljudelt teistelt. Selle kujunemisjärgu teel tunnetas Tärk teoloogilise hariduse vajadust, sest ta rõhutas, et usuteaduse omandamine peab toimuma emakeeles ning arendama tulevaste vaimulike väljendusoskust ning teadmisi Piiblist.

Selle kõige juures ei kadunud ka tulevase teoloogi huvi looduse vastu. Vabadel päevadel püüdis Tärk ikka Hiiumaad külastada. Tema armastus kodusaare vastu oli suur. Tärk väärtustas usuõpetuse andmist läbi loodusloo, sest tema arvates ei välistanud üks aine teise õppimist.

Hiljem, olles pikalt nii Oleviste kui Tallinna Allika koguduse vanempastor, avaldas ta hulgaliselt jutlustekogumikke ning publitsistikat.

Osvald Tärk lahkus meie hulgast 25. mail 1984. aastal. Tema ärasaatmisele 1. juunil tuli kohale suur hulk tuntud kultuuri ning ühiskonnategelasi. Suur mõtleja oli lahkunud. Helerohelise riidega kaetud põrm sängitati Rahumäe kalmistule.

Uus ja lihtne kogudusele annetamise moodus!

Skänni QR
ja toeta oma
kodukogudust
AITÄH!

Kuueteistkümmes osa

Hingedepäevaks oli maapind täiesti kivikõvaks külmunud. Suur oli Helmut Tungla üllatus, kui hommikul kaevule minnes trepil peaaegu, et tagumikule oleks räntsatanud ja nii endale koguni viga teinud. See üllatus osutus aga veelgi suuremaks, kui ta Vahur Pihlakat oma õuel seismas nägi. Mehed vaatasid teineteisega mõnda aega tõtt, kuigi kõnelda oleks olnud palju.

“Noh, astud ehk sisse! Me ju peaaegu, et üleaedsed!”

Vahur astus Reaalaine järel eeskotta ja sealt edasi kööki.

“Tulin, et sinuga rääkida nagu mees mehega ja ütlen juba ette ära, et mingit tagamõtet mul sellega pole. Lugesin su saadetud kirja ja kui see nüüd ei ole mingi tsirkus, siis ei tea ma üldse mis asi see on.”

“Mis tsirkus? Pole siin mingit tsirkust.”

Vahur Pihlakas vaatas kitsukeses köögis ringi ja toetas siis oma taguotsa ühele kipakatest toolidest. Ikka oli ta üllatunud sellest, kui puhas oli vana füüsikaõpetaja elamine, kuigi elas ta kui poissmees.

“Eks räägime siis, kuigi sellele, mida ma kirjas kirjutasin, mul palju juurde lisada ei ole. Mõistad ehk isegi, olen juba vana mees ja sina, kes sa pidevalt loomingus sees elad, peaksid seda ju ometi mõistma. Mis on see meie elu väärt, ütle mulle palun? Enda arvates olen ma üks igati vunts mees. Naljamees, naistemees.”

“Muidugi, muidugi. Ja nüüd on Eedi surnud.”

“Kuidas tema meie loosse puutub, on juba iseasi, veider, kas pole! Eedi oli suure südamega mees ja teadis, mida tegi. Lisaks sellele oli ka kuldsete kätega mees, tugev ja enesekindel. Need roosidega kirjakomplektid aga hoidis ta kiivalt endale.”

Vahur Pihlakas tõstis jala üle põlve. Köhatas, kahedalt.

“Ja nüüd sinu kirja järgi on selle uue tohtri perekond ja küla suurim alkohoolik Toomas Seeder selle kõigega seotud.”

“Täpselt nii nagu ma sulle kirjas juba selgitasin, Vahur. Elu on just nii karm, kui karmiks see elatakse. Sulle ei ole seda vist vaja kaks korda ütelda. Usun, et mõistad.”

Ei, härra Pihlakas ei mõistnud. Ta oleks nii palju tahtnud küsida, aga ei sõandanud siiski. Miski ütles talle, et selle kõige taga peab olema veel midagi. Vana Reaalaine hakkas kohvi keetma, et seda pikka vaikust millegiga täita. Sõnad, sõnad, neid oli raske välja öelda ja need tegid haiget. Kõõgilauale tekkisid kaks kruusi ja Reaalaine valas nad peagi täis. Vahur Pihlakas tänas ja ohkas.

“Tead, Helmut, see tohtri tütar Jane või mis ta nimi oli, käis minult rauasaagi palumas. Oleks ma vaid

seda teadnud, poleks ma talle seda laenanudki.”

“Muidugi, muidugi, sina polekski pidanud laenama, kas tead! Need noored tänapäeval on ju ääretult uudishimulikud. Tuul puhub neil kahe kõrva vahel, ütlen ma sulle. Lageda nad ei viitsi, ei tea neist mõni, kes Jakobsoni oli. Mida sa siis tahad neist!”

Vahur lonksas kohvi. Kunstnikuna ta ju teadis, mida tähendas üksi noore inimese isiksuseks kasvatamine.

Kõik need jutud laste rasvumisest, vähesest liikumisest oli temalegi teada. Aga keegi midagi ette ka ei võta.

Ta vaatas härra Tungla poole tumenenud pilguga. Kas mees mõistis, mis oli selle taga oli või millise olukorra oli füüsikaõpetaja põhjustanud. Ei, ta vist ei mõistnud:

“Härra Tungal, te olete ju vana mees ning peaksite teadma, sellised mängud on lapsikud. Need lõppevad millegagi.”

“Loomulikult, Vahur. Ja sa arvad, et ma seda ei tea! Need Holmi tüdrukud võiksid vähem oma nina täiskasvanute asjadesse toppida!”

“Ja teie, olete selle koha pealt ütleja, teie erudeeritud füüsikaõpetaja. Aru ma ei saa.”

Vana Reaalaine laksatas keelt. Suurem mõistmine oli tulnud alles siis, kui ta selle kirja valmis oli kirjutanud. Nüüd rüüpas ta kohvi ja ei saanud aru, kuhu see kunstnikuhärra oma jutuga õieti tüüris. Vahur põrnitses pedagoogi veel mõnda aega.

“Perekond Holmide suguvõsale on Mägimäni maja kuulunud mitmeid aastaid ja nüüd siis selline lugu. Kõik on kõigega omavahel seotud. Me teeme suuri sõnu. Käime nagu kassid ümber kuuma pudrukausi, aga mingi lahendus tuleb ju leida. Kui need tüdrukud veel midagi peaksid välja otsima, siis mida ma oma pojale räägin, seda ma küll ei oska aimata.”

“Sa ära räägi talle midagi. Kõik on korras, kui need asjad on nii nagu nad praegu on.”

Reaalaine paistis justkui ette aimavat, et olukord kisub tõsiseks.

“See Seedri poiss on ainult üks küla joodik ning Ummelas, noh tema peab lihtsalt end käsile võtma, Vahur. Ongi kõik.”

Vana füüsikaõpetaja oli tõusnud. Ta sirutas oma vanu liikmeid. Ka kunstnik tõusis.

“See täna hommikune jutuajamine ei viinud meid järelikult kuhugi.”

“Lase olla!”

“Sel juhul nägemiseni!”

“Nägemiseni.”

Eeskoja uks Vahur Pihlaks järel vajus kinni. Vana füüsikaõpetaja seisis keset oma tillukest kööki. Siis suundus ta pead raputades kraanikausi juurde ning pesi mõlemad kohvitassid puhtaks. Katki ja haavaline on see inimhing. Kus leida tõde?

Tema, vana füüsikaõpetaja oleks tahtnud.... Ta ei tea, mida ta oleks tahtnud. Kruuse kappi pannes mõtles ta õbukesele tüdrukule kollases vihnamantlis ning rohelistes kummikutes.

Jälle raputas vanahärra pead. Korraga tekkis tal tahtmine naerda, naerda nagu polnud veel kunagi naerdud. Tema tillukest kööki täitsid naeruturtsused.

Järgneb...

PIIBLIVÕTI

BOSWELLIA SACRA EHK PÜHA VIIRUKIPUU

Viirukil on väga pikk ajalugu. Selle puu vaigust saadavat hästilõhnavat ja ka tervistavat ainet tunti juba Vana-Egiptuses. Viirukisuitsu on läbi aegade pühaks peetud. Selle suits on olnud märgiks nii meie palvetest Jumala poole kui ka Tema tervistavast ligiolust. Siiani kasutatakse kirikutes viirukisuitsu pühade talituste juures, kuid tänapäeval on viiruk laialdaselt kasutusel ka aroomiteraapias ja kosmeetikas. Olulisim on siiski see, et viiruki lõhn ja selle suits eriti sümboliseerib Jumala kohalolu meile tajutavas vormis. Video näitab koduse viirukisegu valmistamise viisi.

Head asjad elus ei tule kergelt, kuid
parimad asjad on tasuta.

Tundmatu